

Hos Mary Dugan.

Frk. Beatrice Bonnesen fortæller om sin Rolle.

Frk. Beatrice Bonnesen.

Det er gaaet med »Er Mary Dugan skyldig?«, som det maa tte gaa med dette ejendommelige og godt spillede Folkeskuespil. Det er blevet en Sukces for Teatret, og Aften efter Aften følger Publikum i intens Spænding den ulykkelige Kvindes Skæbne. Ja, der skal allerede være dem, som to Gange har været henne for at se Sensationsprocessen og Mary Dugans Skæbne paa Anklagebænken.

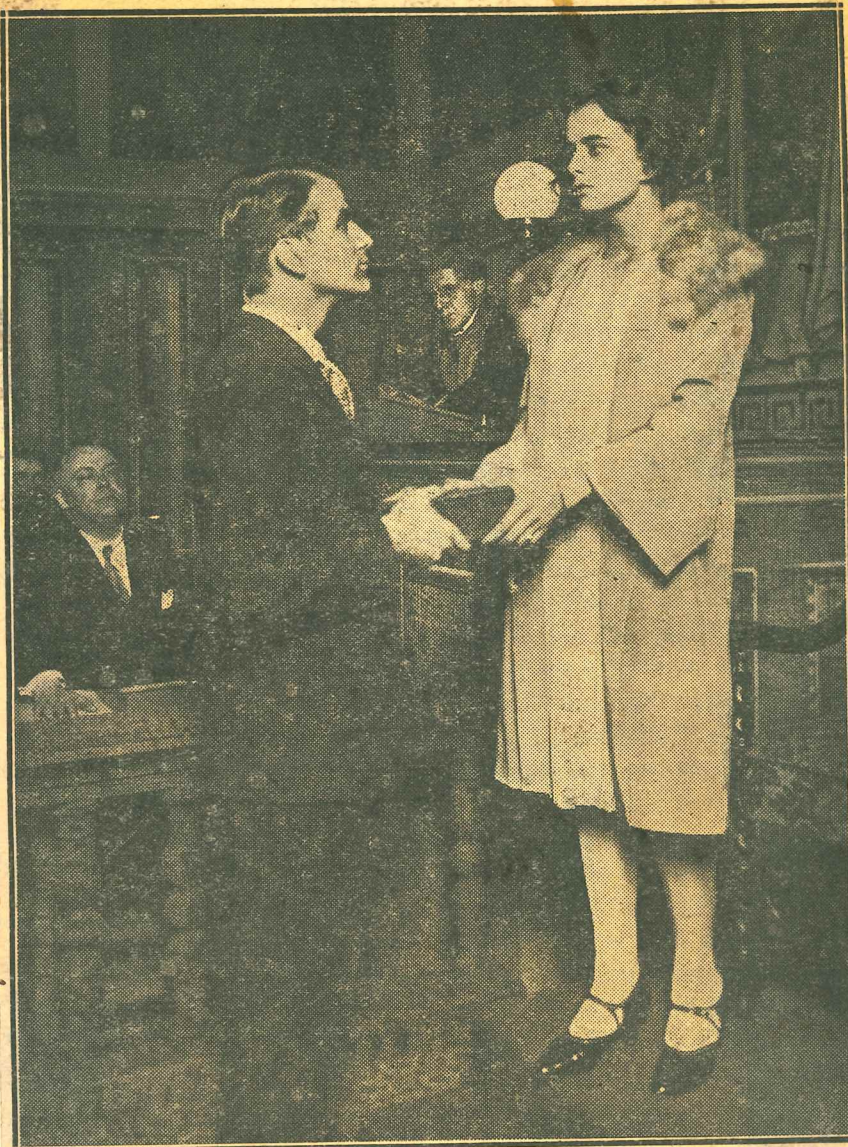
— Hvorledes er det Aften efter Aften at svæve mellem Liv og Død, spørger vi Frk. Beatrice Bonnesen, som med denne Rolle har vist en helt ny og stærk Side af sit Talent.

— Ja, De tror det maaske ikke, men den Rolle har grebet mig helt anderledes end nogen anden Rolle, jeg har spillet. Hvori det saa end ligger, saa er der noget i den, som faar den til at virke som Oplevelse. Den tager Fantasien saa stærkt, den river med, jeg tror og føler, som var jeg Mary Dugan. I Begyndelsen tog det ligefrem paa Nerverne, og jeg har drømt om Natten, at jeg stod for Domstolen, haft en Følelse af, at det var uhyggelig Virkelighed. Men saaledes er det i det hele taget med dette mærkelige Stykke. Ligesom det river Publikum med, giver det Skuespillerne en daglig fornyet Følelse af, at det er Oplevelse.

— Er Mary Dugan da andet end en Teaterfigur?

— Ja, jeg synes, at der er en Baggrund af Virkelighed for hele Stykket, at det giver noget af selve vor Tid, og at ogsaa Mary Dugan er et Menneske, som kunde være taget ud af Livet. Jeg véd det forresten, siger Frøken Bonnesen med et kort energisk Nik.

Fra Mary Dugans Proces.

»ER MARY DUGAN SKYLDIG?« har fra Premieren kunnet glæde sig ved godt Besøg. Men da Teatret inden Jul vil fejre Schubert med en Genopførelse af »Jomfruburet«, og da Folkeskuen skal have bestemte Stykker frem, gør man sikkert klogt i at skynde sig, hvis man vil se det spændende og moderne Folkeskuespil. Billedet viser Mary Dugan, som aflægger Ed. Fra Venstre til Højre ses Hr. Ringheim som Retssekretæren, Hr. Schroeder som Defensor, Gunnar Jacobsen som Dommeren og Frk. Bonnesen som Mary Dugan.

— Hvorfra

— Jo, det har jeg vidst fra første Øjeblik, jeg læste Rollen igennem. Lige med det samme sprang Skikkelsen saalyslevende frem for mig, jeg baade saa og følte Mary Dugan, der var ikke noget at spekulere over. Og det er for mig et Bevis paa, at en Skikkelse er menneskelig sand — at den inspirerer. Det kunstige og usande maa man altid spekulere over og klare med Teknik. Og jeg kunde heller ikke føle denne Rolle som Virkelighed og Oplevelse og for Alvor mærke Mary Dugans Dødsangst, hvis Rollen ikke var sand og havde sin egen Fantasi. Publikums Leven med i Stykket og alle Skuespillernes Gaaen op i det, er det ikke ogsaa Bevis for, at det er levende Liv og ikke vilkaarlig Konstruktion?

— Vil De hellere spille Mary Dugan end Ungpigeroller?

— Trods al Nervøsiteten og Spændingen har jeg været forfærdelig glad for den Rolle, og for mig var den jo noget nyt. Ungpigerollerne kan have deres Charme, men det er saa befriende at prøve en Rolle, som appellerer til Fantasien, og som spiller i alle mulige stærke Farver, en Rolle, som giver mig selv saa stærke Indtryk af Virkelighed.

— — —
En Rolle som Mary Dugan maa ogsaa være en Oplevelse! Men især maa det være en glædelig Oplevelse, naar

man som Frøken Bonnesen ikke blot selv er kommet til at tro paa Skikkelsen, men ogsaa har faaet Publikum til at tro paa den og leve med i Mary Dugans Kamp og Angst for Livet.

AARHUS

Grevinde Mariza med Kis

AT Aarhus er Landets næststørste By, kan man med samme Lethed læse af dens Teaterrepertoire som af de geografiske og topografiske Beskrivelser. Mange af de Stykker, som har sejret i København, har haft deres Urpremiere i Aarhus, og naar det omvendte har været Tilfældet, har den jyske Hovedstad gennemgaaende formaaet at give Stykkerne en Udførelse, der har kunnet taale Sammenligning med Københavns.

Dette gælder ikke mindst Emmerick Kalmans morsomme Operette »Grevinde Mariza«, der saa længe holdt Københavnernes Interesse fangen, da den opførtes paa Scala, dels i Kirsten Roms, dels i Gerda Golls og Margit Rosengrens Udførelse af den fordringsfulde Hovedrolle.

Som Læserne vil erindre, handler Stykket om en hovmodig, ungarsk Grevinde, der forelsker sig i sin Forvalter, som i Virkeligheden er en ruineret Greve. Denne Kærlighed, som hun ikke vil vedkende sig, afstedkommer naturligvis en Række komplicerede Situationer, som dog ender med, at den stolte Grevinde og den ligesaa stolte Forvalter faar hinanden.

Til at udføre Grevinde Marizas vanskelige Parti, der er yderligere vanskeliggjort ved de Sammenligninger, som uvægerlig vil fremkomme med Rollens mange andre Fremstillere, havde Direktør Henning Jensen engageret Casinos unge Direktørfrue, Kiss Gregers, der jo adskillige Gange har haft Lejlighed til at vise, at hun mestrer et stort Operetteparti.

Opførelsen blev da ogsaa en straalende Sukces baade for Kiss Gregers, der baade scenisk og sangligt klarede sin Opgave fortræffeligt, og for hendes Partner, William Knoblauch, der ligeledes fik Sukces paa sit Foredrag af den vanskelige »Kom Zigano«.

Det andet muntre Elskerpar, som i København

— ogsaa Side I